

‘Steeds maar weer die vraag: waarom ben jij nog single?’

Ze had zich er al bij neergelegd. Al haar vriendinnen trouwden, alleen Sarah de Jong* (49) kwam die ene leuke man maar niet tegen. En toen was daar ineens Kees, een collega. Tekst Laura van der Meer

Wie twintig jaar lang ongelukkig getrouwd is, hoeft aan niemand tekst en uitleg te geven. Ben je single, dan informeert iedereen ernaar: ‘Heb je nou nog geen vriend, je bent toch een leuke vrouw? Verlang je niet naar een relatie? Ik had niet altijd zin om daar op in te gaan. Ik wilde graag spontaan iemand tegenkomen zonder er gericht naar op zoek te gaan. Mijn leven was ook volwaardig zonder man. En als ik niemand meer zou tegenkomen, vond ik dat ook wel goed.

Voor mijn 40ste heb ik twee kortere relaties gehad, maar op de een of andere manier lukte het me altijd om de verkeerde man uit te kiezen. Wat leuk begon, liep uit op een ramp. Uiteindelijk heb ik er beide keren weloverwogen een punt achter gezet en was ik blij dat ik er vanaf was. Al wilde ik graag iemand ontmoeten en vond ik de vragen van anderen over het uitblijven van een relatie soms vervelend, voor mij gold: als het niet helemaal goed voelt, begin ik er niet meer aan.

Toen ik tegen de 30 liep, hadden de meeste mensen in mijn vriendenkring een partner. Vanaf dat moment moet je heel erg je best doen om vriendschappen te onderhouden. Alle actie wordt van jou verwacht. Vriendinnen hebben in het weekend

minder vaak tijd om af te spreken. Echt gezellig is het niet om in je eentje naar de bioscoop te gaan. Tenminste, niet na afloop, als er niemand is om wat mee te drinken en na te praten. Toch bleef ik dit soort dingen ondernemen omdat ik het leuk vond. Deed ik dat niet, dan zou ik dat mezelf aandoen. Met vakanties dacht ik er net zo over. Ik boekte een reis en vertrok alleen. Bij vlagen miste ik een man in mijn leven, maar aan de andere kant had ik het verschrikkelijk druk en was ik altijd bezig.

In mijn tienertijd had ik een bepaald toekomstbeeld voor ogen. Namelijk dat ik later zou trouwen, kinderen zou krijgen en parttime zou gaan werken. Na verloop van tijd gaat het toekomstbeeld dat je voor ogen hebt, verschuiven. Op een gegeven moment vond ik mijn leven als alleenstaande wel lekker zoals het was. Ik bepaalde zelf wat ik at, wat ik deed en hoe laat ik ging slapen. Verbitterd was ik niet dat andere vriendinnen tegen een leuke man aanliepen en trouwden. Het is gebeurd dat iemand op een bruiloft bij mij informeerde hoe oud ik was en of ik nu nóg niet getrouwd was. Vervolgens zei de man in kwestie dat er voor mij alleen een weduwnaar met vijf kinderen zou overblijven. Op dat moment was ik te verbouwereerd om iets terug te zeggen.

Dat ik zelf ooit nog zou trouwen, had ik niet meer verwacht. Het kan dus écht zomaar gebeuren dat je plotseling iemand tegenkomt. Kees was voor mij gewoon een collega van een andere afdeling, met wie ik op het werk af en toe telefonisch contact had. Ik wist niet eens hoe hij eruit zag. Door een project kregen we voor het eerst méér met elkaar te maken. Hij leek me een degelijke, gebonden man. Daarom duurde het even voordat het kwartje viel: hij was beschikbaar.

Je voelt het wel als iemand je leuk vindt, maar het was toch even aftasten. Op het werk ben je kwetsbaarder. Je moet professioneel met elkaar omgaan en een gespannen sfeer draagt daar niet aan bij. Vanaf het moment dat hij vroeg om wat te gaan drinken, ging het snel. Het klikte en het voelde goed. Kees is geen flitsende man en toch vind ik hem heel leuk. Hij is spontaan, heeft humor en is bedachtzaam. En we delen veel interesses. Drie maanden later trok hij bij me in. Want waarom langer apart blijven wonen als het goed gaat?

Na jaren op mezelf te hebben gewoond en met niemand rekening te hoeven houden, was ik verbaasd dat het samenwonen zo snel wende. Het leek net alsof Kees er altijd al was geweest. Op ons werk hielden we het nog even geheim. Dat is goed gelukt, niemand had het in de gaten. Alleen een vrouwelijke collega van Kees had iets in de smiezen. 'Volgens mij vindt Kees je leuk', zei ze tegen me. Je moest eens weten, dacht ik. Kees en ik zijn zakelijk en privé strikt gescheiden blijven houden. Thuis praten we nooit over het werk en op kantoor begin ik een e-mail aan hem nooit met lieverd.

Dat Kees ook nooit getrouwd is geweest en geen kinderen heeft, is erg lekker. Want al vind je een man nog zo leuk, als hij kinderen heeft, moet je het wel kunnen opbrengen om ze wekelijks in huis te hebben. Net als ik was Kees niet op zoek naar een partner, maar hij hoopte toch nog eens de ware tegen te komen.

Over trouwen hebben we het nooit gehad. Het kwam totaal onverwacht toen Kees aan het einde van een

rondreis door Botswana voor mij op zijn knieën ging. Zijn huwelijksaanzoek betekent dat hij trots op me is en onze liefde wil bezegelen en dat aan iedereen wil laten zien. Op mijn 46ste ben ik met hem getrouwd. Kees, die altijd in een spijkerbroek rondloopt, ging traditioneel in pak. Ik wilde gewoon een mooie jurk aan, wat uiteindelijk toch een echte trouwjurk werd.

Mijn leven is in vergelijking met vroeger niet beter, wel anders. Ik vul de tijd nu heel anders in. Ik weet ook niet of Kees vijftien jaar geleden in mijn leven had gepast. In die tijd heb ik me gevormd; geleerd wat ik wel en niet wil en heb ik mijn draai kunnen

'Op mijn leeftijd doe je je niet meer anders voor dan je bent om iemand te pleasen.'

vinden. Dat is niet bewust zo gegaan, maar het is goed voor me geweest. Op mijn leeftijd doe je je niet meer anders voor dan je bent om de ander te pleasen. Trouwen met Kees was daarom een weloverwogen beslissing.

Op dit moment heb ik een goede vriendin die single is. De laatste tijd zie ik haar niet meer zo vaak als eerst en daar voel ik me een beetje schuldig over. Zelf zal ik haar nooit vragen waarom ze nog niet iemand is tegengekomen. Toch snap ik dat het mij zo vaak is gevraagd: mensen gunnen hun eigen geluk een ander ook." ■

* De naam is om privacy-redenen gewijzigd.

Dit was de laatste aflevering uit de serie 'Verhalen van hart tot hart'.